

[Valdemar Thomsen.]

Ændringsforslag, vi har stillet her i Salen. Her synes ikke at være stor Forstaaelse for eller Imødekommenhed af det Rentesænkningforslag, vi har stillet, men jeg kan forsikre for, at ikke alene Landbruget, men Flertallet af Landets Befolkning har overmaade god Forstaaelse af vore Krav. At det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ikke fandt noget tillokkende ved dem, kan jeg virkelig kun betragte som en Anbefaling.

Den højtærede Landbrugsminister mente ikke, at der var Sikkerhed nok i vore Forslag. Jo, det er netop det, der er, for Sikkerheden vil stige, naar der sker en Rentenedsættelse — det er noget, der siger sig selv. Naar Udgifterne bliver mindre, saa bliver Sikkerheden større. Landbrugsministeren betegnede det som noget letsindigt. Jeg ved ikke, om Landbrugsministeren mener, at den Henvendelse, der i Januar 1933 kom fra det samlede Landbrug gennem Holdgaard og Hauch, kan betegnes som Letsindighed.

Ministeren sagde endvidere, at jeg følte ikke noget Ansvar over for Statskassen. Det kan jeg nu ikke indrømme. Tværtimod; dette, at der skabes Købekraft i det brede Lag af Befolkningen, medfører nemlig Sikkerhed, og det medfører Sikkerhed ikke alene for Statskassen, men for alle Samfundsborgere. Derimod vil jeg give de Landmænd Ret, som siger, at Ministeren ikke synes at føle noget Ansvar over for det Erhverv, hvis første Repræsentant han er. Ministeren mindede mig om, at jeg i sin Tid glemte at stemme for Indenrigsministerens Forslag — det var et Forslag, der lignede det, som Det frie Folkeparti nu har fremsat, sagde Ministeren. Ja, det kan kun opfattes som en Kompliment, som en Indrømmelse af, at vi er paa det rigtige Spor. Nej, højtærede Minister, jeg glemte ikke at stemme for Indenrigsministerens Forslag i 1933, der var nemlig ikke mere Livskraft i det Forslag, end at det lige kunde overleve første Behandling i denne Sal; det kom aldrig til anden Behandling, og der blev aldrig Lejlighed til at stemme hverken for eller imod det.

Landbrugsministeren ankede over, at min Kritik var ens, enten Smørret kostede 1 Kr. 20 Øre eller det kostede 2 Kr., enten Kødet kostede ditten eller kostede datten. Det indrømmer jeg, og den Kritik, som jeg fremfører, vil jeg fortsætte, indtil Landbruget har opnaaet økonomisk Ligeret med andre Erhverv, og der er virkelig lange Udsigter endnu. Hvem der har Eksistensberettigelse her i Tinget, et Spørgsmaal, som den

højtærede Landbrugsminister var inde paa, synes jeg, vi passende kan overlade til Vælgere. I den Henseende er det i hvert Fald ikke gaaet tilbage for mig. Maa jeg endelig til Landbrugsministeren sige, at mange, mange Landmænd er af den bestemte Overbevisning, at den højtærede Landbrugsminister ikke har og aldrig har haft Eksistensberettigelse som Landbrugets Minister.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen spurgte, om jeg ikke var Tilhænger af Skattelettelse. Jo, i høj Grad, og det var jeg ogsaa paa det Tidspunkt, da Venstre og Konservative glemte at gennemføre det, som de nu stiller Forslag om, paa det Tidspunkt, da det kunde have været gennemført. Men maa jeg tilføje, at vi giver ikke af den Grund Afkald paa Rentesænkningen.

Angaaende Spørgsmaalet om de 4 pCt.s Obligationer, der bliver til 4½ pCt.s, naar Kapitalejerne faar fat i dem, vil det ærede Medlem Hr. Brorsen vel ikke for Alvor mene, at handlende og Haandværkere, de, som Landbruget skylder Penge, og som skal have de Obligationer, Landmændene faar gennem Saneringslaanene — at disse Mennesker har Raad til at deponere, som det hedder, Obligationerne. Nej, disse Obligationer havner i Banker og Forsikringselskaber, akkurat lige som andre sikre Papirer.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen syntes at ville undskylde den lumpne Behandling, som mit Parti var ude for ved Udvalgsbesættelsen angaaende det Lovforslag, her er Tale om. Det ærede Medlem siger, at Venstre fik en fjerde Mand, og det kan jo tit være rart at have sikret sig den fjerde Mand. Men jeg vil gentage mit Spørgsmaal til det ærede Medlem, om det i og for sig ikke kan være Venstre revnede ligegyldigt, om det i et Udvalg, hvor det dog ikke kan faa Flertal, har 3 eller 4 Mand. Men det kan ikke være os netop i et Spørgsmaal som det, her er Tale om, ligegyldigt, om vi har Lejlighed eller ikke til at fremsætte vore Synspunkter i Udvalgene, før Afgørelsen træffes.

Med Hensyn til den latterlige, den urimelige Snak om Samarbejde mellem Det frie Folkeparti og Kommunerne, som nu det ærede Medlem Hr. Brorsen og for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fører ind i denne Diskussion, vil jeg kort og godt sige, at der aldrig fra vor Side har været Ønske om Samarbejde med Kommunerne, aldrig. Ingen har vel for øvrigt her i Salen advaret stærkere mod den asiatiske Pest end netop vi, og derfor er en saadan Paastand latterlig. Sidste Gang man søgte at besudle mit Parti — det